

Περιμένοντας...

Ιωάννινα 2015

Περιμένοντας...

Ορέστης Μερτζάνης

Περιεχόμενα

Η κόκκινη γέφυρα.....	5
Η πλατεία με τα σκυλιά.....	9
Περιμένοντας.....	15
Περιμένοντας την άφιξη του τίποτα.....	24

Η κόκκινη γέφυρα

Υπάρχουν δυο κόσμοι.

Η κόκκινη γέφυρα και η ασφαλτος.

Στην κόκκινη γέφυρα θα λέγαμε πως μπορείς να δεις καθαρά τα χιονισμένα βουνά χωρίς να σε ενοχλεί το κρύο. Τον δυνατό ήλιο χωρίς να σου καίει το πρόσωπο και την όμορφη λίμνη χωρίς να σε αηδιάζει το άρωμά της.

Η ασφαλτος είναι γεμάτη με σκουπίδια που όσο και να τα μαζεύεις δεν τελειώνουν ποτέ.

Σκουπίδια πεσμένα άψυχα στο δρόμο και σκουπίδια με ανάσα, με βλέμμα και με σώμα που περπατάνε σε αυτόν.

Σκουπίδια που τα περισσότερα από αυτά είναι αόρατα γι αυτούς που ζούνε στην ασφαλτο.

Όσο όμως προσπαθείς να ανέβεις στην γέφυρα αυτά χάνουν την ιδιότητα

τους και σιγά σιγά τα διακρίνεις και μαζί με αυτά -ανάλογα με το ύψος που βρίσκεσαι- βλέπεις πράγματα που ούτε φανταζόσουν όταν βρισκόσουν στην άσφαλο.

Έτσι αρχίζεις να νιώθεις το χειρότερο συναίσθημα που μπορεί να νιώσει ο άνθρωπος ...οίκτο.

Ξεκινάει η ψυχή σου να αηδιάζει με την άσφαλο και να την συχαίνεται. Η ψυχή απαγορεύει το βλέμμα να κοιτάξει προς τη βρωμιά της ασφάλτου.

Έτσι ανακαλύπτεις πως από εκεί που είσαι μπορείς να δεις τοπία που από την άσφαλο δεν μπορούσες.

Και αυτή λοιπόν, είναι η μαγεία της κόκκινης γέφυρας.

Μερικές φορές όμως, η ματιά σου μπορεί να ξεχαστεί και να πέσει προς τα κάτω. Αυτό θα είναι αρκετό για να σε κάνει να νιώσεις ένα σφίξιμο στο στομάχι σου.

Θα είναι πολλές φορές που πάνω

στην γέφυρα θα νιώσεις μόνος, μιας και εκεί δεν έχει τόσο κόσμο όσο στην ασφαλτο.

Πιθανό να φοβηθείς να κατέβεις.

Τώρα πια θα τους φοβάσαι τους κάτω.

Τώρα πια θα σε φοβούνται και αυτοί.

Η πλατεία με τα σκυλιά

Τα απογεύματα αυτό που της άρεσε να κάνει ήταν να κάθεται στα σκαλιά της πλατείας και να χαζεύει τους περαστικούς πλάθοντας στο μυαλό της μια ιστορία για τον καθένα. Κάποιος θα ήταν ο περιπτεράς, άλλος ο γιατρός ίσως να υπήρχε και ένας δικηγόρος. Για όλους θα έβρισκε κάτι.

Ένα απόγευμα της έφτανε για να πλάσει μια μικρή κοινωνία με το μυαλό της.

Η πλατεία δεν βρισκόταν στο κέντρο της πόλης και ήταν από αυτές που τα πρωινά μάζευαν καμιά δεκαριά γερόντια που θα μάλωναν για τα πολιτικά, λέγοντας ο καθένας τα δικά

του. Τα απογεύματα η πλατεία είχε μόνο τους περαστικούς της, αν εξαιρέσεις τις μέρες που η αλαζονεία του δημάρχου θα διοργάνωνε κάποιου είδους εκδήλωση. Τα απογεύματα αυτά, αυτή θα έλειπε από την πλατεία και θα ήταν κάπου πιο ερημικά. Ίσως σε ένα πάρκο απέναντι από το δημοτικό σχολείο της περιοχής ή σε μια στάση λεωφορείου που ο κόσμος ανακυκλώνεται.

Τα απογεύματα αραιώσαν όταν έπιασε δουλειά σε εκείνο το γραφείο. Έγινε αυτή ο περαστικός της πλατείας και κάνα δυο αδέσποτα έφτιαχναν την ιστορία της.

Ποιος να ήταν ο ρόλος της άραγε;

Τα γνώριζε αυτά τα σκυλιά. Σε αυτά ήξερε ότι αρκεί ένα κομμάτι από το κουλούρι σου ή ένα χάδι για να εξασφαλίσεις την παρέα σου για όσο κάτσεις στην πλατεία.

Κάθε φορά που θα περνούσε από

εκεί αναρωτιόταν άμα την θυμούνται και αυτά. Έχουν περάσει πολλά απογεύματα παρέα αποκλείεται να μην την θυμούνται, αλλά και να μην, τα δικαιολογεί είχε αλλάξει και αυτή πολύ.

Ίσως να τα μπερδεύει το ντύσιμο. Την είχαν μάθει με τις μοβ φόρμες που τόσο την βόλευαν. Με τα ζεστά της ορειβατικά παπούτσια που της κρατούσανε ζεστά τα πόδια τα κρύα απογεύματα και τα μακριά ίσια και μαύρα μαλλιά της να χαϊδεύουν τους ώμους της κάθε φορά που έβαζε αεράκι.

Τώρα αυτά τα λυτά μαλλιά έχουνε γίνει αλογοουρά γιατί της είπαν ότι έτσι δείχνει πιο σοβαρή και κερδίζει την εμπιστοσύνη των πελατών. Πολλές φορές αναρωτιέται από πότε ένα κοκαλάκι μαλλιών μπορεί να σου δώσει κύρος. Αλλά όσο ο καιρός περνούσε άρχισαν να την γοητεύει αυτό το κύρος.

Οι μοβ φόρμες και τα ορειβατικά

παπούτσια έχουν γίνει άβολες μαύρες φούστες και επίπονα, κρύα τακούνια γιατί της είπαν ότι αυτά τα ρούχα φοράνε οι γυναίκες που προσέχουν και σέβονται τον εαυτό τους. Πολλές φορές επίσης, αναρωτήθηκε τι σχέση έχει ένα κομμάτι ύφασμα με τον αυτοσεβασμό. Άλλα όσο περνούσε ο καιρός την μαστούρωναν τα έντονα βλέμματα που τις χάριζαν οι άντρες και την έκαναν να νιώθει ότι αξίζει.

Να την θυμούνται τα σκυλιά τώρα;

Κοντεύει να τα ξεχάσει και αυτή...

Τώρα πλέον εξαφανίστηκαν τα απογεύματα που τόσο αγαπούσε στην πλατεία. Τώρα πλέον περνάει από εκεί και ούτε ένα βλέμμα δεν ρίχνει στα σκαλιά. Και άμα καμιά μέρα η ματιά της πέσει κατά λάθος στα αδέσποτα τότε θα αλλάξει πεζοδρόμιο για να μην την λερώσουν με τις υγρές μύτες τους μυρίζοντάς την.

Τώρα πια τα απογεύματα περνάει

ώρες ατελείωτες στον μικρό καθρέφτη του μπάνιου της, που χωράει ίσα ίσα το πρόσωπό της προσπαθώντας να θυμηθεί από πού ξέρει την κοπέλα που της δείχνει ο καθρέφτης.

Περιμένοντας

Την περίμενα καθισμένος σε ένα νωπό από την υγρασία παγκάκι στο όμορφο πάρκο που είχα ξεθάψει στην αραιοκατοικημένη πλευρά της πόλης. Το πάρκο βρισκόταν στα βόρεια της πόλης σε μια περιοχή που κατοικούνταν από γέρους και γριές όπου από τις βεράντες και τις αυλές, θα κάρφωναν το ζαρωμένο βλέμμα τους σε οτιδήποτε κινείται. Όλοι οι δρόμοι είχανε κακοφτιαγμένα μπαλώματα και στους πιο στενούς σου τρυπούσε τη μύτη η μυρωδιά της χλωρίνης που ερχόταν από τους κουβάδες που άδειαζαν οι γυναίκες. Τα σπίτια ετοιμόρροπα και τα περισσότερα από αυτά μονοκατοικίες.

Ψάχνοντας ένα ιδανικό μέρος κατέληξα εκεί. Ένα όμορφο σημείο στην

πόλη οπού θα άξιζε τον κόπο, μάλλον, να έρθει. Είχα πειστεί ότι το μέρος αυτό δεν ήταν αυτό που έψαχνα μέχρι που ο δρόμος του γυρισμού με έβγαλε στο πάρκο αυτό. Για εμένα ο μεγάλος αυτός δενδρόφυτος κήπος ήταν ένα πρωτόγνωρο θέαμα για τα τριανταδυ χρόνια που ζω σε αυτή τη πόλη.

Με μια πρώτη ματιά θα έλεγε κανείς ότι είχε αρκετά χρόνια να ασχοληθεί ανθρώπινο χέρι με αυτό και απ' ότι φαίνεται η φύση το είχε αναλάβει. Αλλά αν το κοιτούσες για ώρα θα καταλάβαινες ότι τελικά η απουσία του ανθρώπινου χεριού ομόρφαινε εκείνο το πάρκο.

Είχε τέσσερα παγκάκια ανομοιόμορφα τοποθετημένα και το έδαφος ήταν γεμάτο ραγισμένες πλάκες που από τα κενά τους ξεπηδούσαν ζωηρά αγριολούλουδα.

Το μέρος που έψαχνα ήταν αυτό. Ήταν τόσο όμορφο όσο και αυτή.

Πίστεψα ότι ήταν αρκετά θελκτικό ώστε να έρθει αυτή τη φορά

Ξεκούραζα το ένα μου πόδι πάνω στο άλλο και όταν άρχιζε να μουδιάζει το άλλαζα. Μισή ώρα αυτή η ιστορία γινόταν μιας και αυτή δεν είχε φανεί ακόμα. Μου ήταν αδύνατον να καταλάβω το γιατί. Η αλήθεια είναι πως είχα κάνει αρκετές προσπάθειες στο παρελθόν. Μπορώ να πω με σιγουριά ότι έχω καθίσει σε όλα τα αξιοθέατα αυτής της πόλης αλλά όλες οι προσπάθειες ήταν αποτυχημένες. Αυτή τη φορά όμως είχα την πεποίθηση ότι θα ερχόταν. Είχα μια σταθερή και ακλόνητη βεβαιότητα ότι βρισκόμουν στο καταλληλότερο μέρος. Μετά από πολλών χρόνων έρευνας ήμουν στο πιο όμορφο σημείο της πόλης αλλά αυτή πάλι δεν εμφανιζόταν.

Πήρα μια βαθιά ανάσα ρίχνοντας μια ματιά στο ρολόι μου και αποφάσισα να της δώσω λίγο χρόνο ακόμα προτού

φύγω με την ίδια δυστυχία που ήρθα. Ίσως να μην ήταν και στην πόλη. Ίσως να είχε φύγει. Αν ήταν έτσι θα έφευγα και εγώ για να τη βρω. Για πού δε ξέρω. Μάλλον θα έπαιρνα ένα ένα όλα τα μέρη του πλανήτη ψάχνοντάς την.

Ένωθα πάλι αυτή τη φαγούρα στις παλάμες που με πιάνει κάθε φορά που είμαι νευρικός μόνο που αυτή τη φορά θα έλεγα με σιγουριά πως ήταν λιγάκι πιο έντονη. Ήταν σαν να με τσιμπάνε κάθε δύο δευτερόλεπτα της ώρας εκατομμύρια αόρατες καρφίτσες ακριβώς στο κέντρο της παλάμης μου. Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου το ένωθα αυτό κάθε φορά που είχα άγχος. Οι καρφίτσες δεν έλεγαν να σταματήσουν αν δε σταματούσα εγώ πρώτα τη νευρικότητά μου, πράγμα που για εμένα ήταν αδύνατο και έτσι βασανίζομουν. Σε κάθε άνθρωπο αυτό είναι διαφορετικό. Για παράδειγμα σε κάποιους τρέμουν τα πόδια, άλλους

τους πιάνει ταχυπαλμία και εγώ έχω φαγούρα στις παλάμες.

Σε γενικές γραμμές την αίσθηση αυτή την είχα κάθε φορά που την περίμενα με αυτή την άσκοπη αδημονία μιας και αυτή δεν ερχόταν πότε.

Κοίταξα γύρω μου επεξεργάζοντας το μέρος και η ματιά μου συνάντησε μια εφημερίδα στηριγμένη στο χείλος του κάδου που βρισκόταν στα δεξιά μου.

Ήταν αφημένη με τρόπο που με έκανε να εικάσω ότι περίμενε εμένα να τη διαβάσω. Χωρίς δεύτερη σκέψη την πήρα στα χέρια μου τεντώνοντας το σώμα μου για να μη χρειαστεί να σηκωθώ. Την έφερα στο ύψος του στόματός μου και τη φύσηξα, τη σκούπισα και άρχισα να τη ξεφυλλίζω. Έριξα μια αδιάφορη ματιά στην ημερομηνία προσπερνώντας την μιας και η ενημέρωση δεν ήταν ο απώτερος σκοπός μου τη στιγμή εκείνη. Ο στόχος μου ήταν να ξεγελάσω τις σκέψεις μου

χαζεύοντας τις ασπρόμαυρες εικόνες
ώστε να μου φύγει αυτή η ηλίθια
φαγούρα από τις παλάμες.

Το σχέδιό μου έπιανε. Οι φαγούρα
υποχωρούσε ενώ κοίταζα τις
φωτογραφίες του τύπου. Κάποια στιγμή
όμως, κάτω από μια αγγελία πρόσεξα
κάτι που με έκανε να ξεχάσω μια και
καλή τη φαγούρα μου. Παρατήρησα
πολύ μικρά σημαδάκια από μελάνι που
όταν εστίασα το βλέμμα μου σε αυτά
γίνανε γράμματα και αργότερα
προτάσεις που σχημάτιζαν κάτι σαν
ποίημα. Μου έκανε εντύπωση ότι
κάποιος έγραψε ένα ποίημα στη σελίδα
με τις αγγελίες. Θεώρησα επίσης πως ο
λόγος που η εφημερίδα ήταν αφημένη
κατά αυτό το τρόπο στο κάδο ήταν για
να διαβαστεί από κάποιον αυτό το
ποίημα. Μπορεί κι αυτός ο κάποιος να
ήμουν εγώ. Μπορεί και όχι. Ξεκίνησα
να το διαβάζω.

“Κάποτε βρέθηκα σε τούτο
το παγκάκι και την
περίμενα και εγώ.

Με ξεγέλασε η ομορφιά
αυτού του τοπίου,
μα αυτή δεν ήρθε ποτέ.

Και όταν σηκώθηκα να φύγω
έφυγε και αυτή μαζί μου. “

Κατέβασα την εφημερίδα και αυτή
ήταν ήδη εκεί. Αλλά δεν ήταν δίπλα
μου. Ούτε αριστερά μου, ούτε δεξιά
μου. Όμως ήταν εκεί. Το ένιωθα γιατί
χαμογελούσα και το χαμόγελο είναι το
χαρακτηριστικό σημάδι που φανερώνει
την παρουσία της. Με αυτό το χαμόγελο
ακούμπησα την πλάτη μου στο παγκάκι
χαλαρώνοντας.

Σιγά σιγά έκλεινα τα μάτια μου και
όσο το πάρκο εξαφανιζόταν αυτή
ερχόταν.

Η καρδιά μου τώρα ήταν έτοιμη να σπάσει και το χαμόγελο είχε μετατραπεί σε δυνατό γέλιο που το συνόδευαν δάκρυα.

Γελούσα και έκλαιγα. Γελούσα και έκλαιγα με εμένα που τόσο καιρό την περίμενα να έρθει κοιτάζοντας έξω ενώ αυτή καθόταν μέσα μου.

Περιμένοντας την άφιξη του τίποτα

Το πατρικό μου βρισκόταν στους πρόποδες κάποιου βουνού λίγα χιλιόμετρα έξω από την Αθήνα. Παλιάς εποχής μονοκατοικία, δύο δωμάτια, σαλόνι και κουζίνα ήταν ένα. Η τουαλέτα βρισκόταν στην αυλή όπου άνοιξη έως αρχές Οκτώβρη φιλοξενούσε ένα μικρό περιβόλι που κρατούσε συντροφιά στη μάνα μου.

Η μάνα μου ήρεμος και κλειστός άνθρωπος. Ποτέ δεν έδειχνε χαρούμενη, ποτέ δεν έδειχνε δυστυχισμένη. Δεν μιλούσε αν δεν είχε κάτι να πει.

Ο πατέρας μου, καπετάν-Γιώργης όπως τον βάφτισε το χωριό, ήταν άγνωστο πρόσωπο σε εμένα. Ό,τι είχα μάθει για αυτόν το έμαθα από το χωριό. Η μάνα μου δεν μου μίλησε ποτέ γι'

αυτόν. Γνώριζα ότι ήταν οξυδερκής άνθρωπος και πολύ εργατικός. Ήταν ναυτικός στο επάγγελμα και όταν η μάνα μου ήταν για πρώτη φορά έγκυος σε εμένα σε ένα από τα μπάγκα του εξαφανίστηκε. Περνάγανε τα χρόνια και αυτός δε φάνηκε ποτέ. Ούτε γράμμα έφτασε ποτέ στα χέρια της μάνας μου και πόσο μάλλον στα δικά μου.

Εμένα αυτό, πέραν από την περιέργεια δεν μου προκαλούσε κάποια θλίψη αφού έννοια και εικόνα πατέρα δεν μου ήταν γνώριμες. Βέβαια δεν ίσχυε το ίδιο και για την μάνα μου. Αν και το γνώρισμά της ήταν να κρύβει καλά τα συναισθήματά της, στο θέμα με τον πατέρα την πρόδιδαν τα μάτια της.

Τρίτες και Παρασκευές από τον περιφερειακό δρόμο του χωριού, περνούσε και έκανε στάση το λεωφορείο από Αθήνα. Τις μέρες αυτές το σπίτι είχε άλλον αέρα. Η μάνα μου θα μαγείρευε κάτι καλό όπου οι μερίδες

θα ήταν για τρία άτομα και όχι για δύο ως συνήθως. Το σπίτι από το πρωί έλαμπε από καθαριότητα και αν ήταν άνοιξη το περιβόλι θα ήταν περιποιημένο αναλόγως. Η ώρα που καθόμασταν στο τραπέζι ήταν συγκεκριμένη και με το που θα έβαζα την τελευταία μπουκιά στο στόμα μου σηκωνόταν βιαστικά και έκλεινε το τρίτο πιάτο- με την μερίδα που περίσσευε- τυλίγοντας το με ένα αλουμινόχαρτο. Μου έριχνε κλεφτές ματιές μου τις συνόδευαν χαμόγελα καθώς έφτιαχνε τα μαλλιά της στον καθρέφτη. Τέλος με αγκάλιαζε σφιχτά σαν να έπαιρνε κουράγια απ' αυτό και έκλεινε βιαστικά την πόρτα πίσω της. Αυτό γινόταν όσα χρόνια ήμουν στο χωριό και δεν νομίζω να σταμάτησε όταν έφυγα.

Τρίτη και Παρασκευή.

Κάθε Τρίτη και Παρασκευή θα άκουγα το καμπανάκι της εξώπορτας να χτυπάει και θα έμπαινε η γυναίκα, που

πριν τρία τέταρτα είχε βγει με μάτια που γελούσαν, με το γεμάτο πιάτο στα χέρια της και το άδειο βλέμμα στα μάτια της. Μου ανακοίνωνε πάντα χωρίς να με κοιτάει ότι αυτό θα ήταν το βραδινό μου- μιας και δεν βρέθηκε το κατάλληλο στομάχι για να το υποδεχτεί.

Το καλό με αυτό το βλέμμα είναι ότι μπορεί να ξαναγεμίσει, έτσι η μιζέρια της θα κρατούσε μέχρι την επόμενη Τρίτη ή Παρασκευή που θα γινόταν πάλι όμορφη.

Είχα τουλάχιστον δέκα χρόνια που ξέφυγα από το χωριό. Τα πέντε ήταν η σπουδές μου στην Αθήνα, ένας χρόνος η θητεία μου στον στρατό και τα άλλα τέσσερα έζησα στην Αγγλία όπου και παντρεύτηκα. Ανά διαστήματα πήγαινα και στο χωριό να δω τη μάνα μου που την είχα αφήσει και μόνη της. Μόλις έφτανα στο χωριό αυτή με περίμενε στην στάση με δύο πιάτα στο χέρι και όταν ρωτούσα για ποιόν είναι το δεύτερο

πιάτο, θα περίμενε να βγει μέχρι και ο τελευταίος άνθρωπος και τότε θα μου έλεγε με ένα απογοητευτικό χαμόγελο ότι είναι για μένα.

Όσο τα χρόνια περνάγανε η μάνα μου όλο και πιο δύσκολα περπατούσε. Είχε διάφορα προβλήματα με τα κόκαλά της. Ο γιατρός μάλιστα της έλεγε να μην τα ζορίζει πολύ.

Τελευταία φορά που την είδα ήταν πλέον καθηλωμένη στο κρεβάτι. Πλήρωνα μια γυναίκα από ένα διπλανό χωριό για να την βοηθάει. Της έπλενε τα ρούχα και της έφτιαχνε φαγητό γιατί αυτή δεν μπορούσε.

Και τότε γέρασε.

Στο περιβόλι τα άγρια βότα και τα ξεραμένα φύλλα πήραν τη θέση των όμορφων λουλουδιών. Όσα χρόνια έζησα την συχωρεμένη τη μάνα μου τη θυμάμαι να περιμένει τον πατέρα μου.

Ο καπετάν-Γιώργης δεν φάνηκε ποτέ και η μάνα μου πέθανε επειδή δεν είχε

πια κάτι να περιμένει και αν εσείς πιστεύετε ότι η ιστορία αυτή είναι απαισιόδοξη, τότε μάλλον δεν την καταλάβατε καλά...

